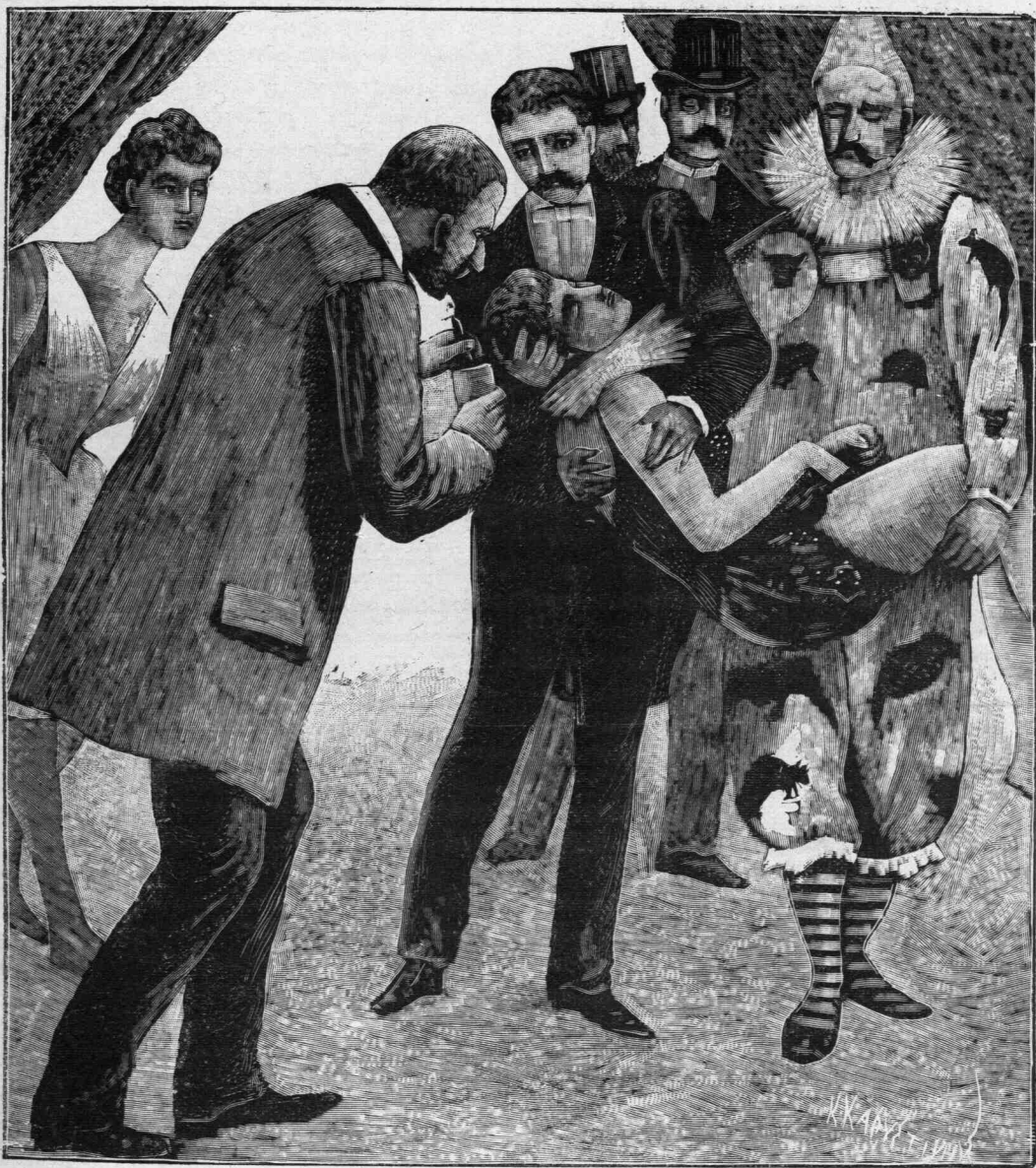

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ
ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ

Τὴν ἀπεκύνισαν εἰς τὴν ἐστ' αὐ. (Σελ. 8).

Τέλος, ἔφθασεν. Ὁ ἵππος, ὑπὸ τὴν ρωμαλέαν χεῖρα τοῦ Σάμ, κατέβη καλπάζων τὴν λεωφόρον τῶν Ἑλυσίων Πεδίων μεταξὺ τῶν ὀχημάτων τῶν ἐπαναφερόντων ἐκ τοῦ Δάσους φαιδρῶν διασκεδαστάς.

Εἶτα διέβη τὴν πλατεῖαν Ὀμονοίας, τὴν ὁδὸν Ρίβολι, καὶ τέλος τὸ ἵπποδρόμιον οὗ ἡ πρόσοψις ἐλεύκαζεν ὅλη ὑπὸ τὴν λάμψιν ἡλεκτρικοῦ φωτός, καὶ τὸ ὄχημα ἔστη πρὸ τῆς θύρας.

Ὁ Δαμβέρτος ἐπήδησε κκτὰ γῆς, ἔλαβεν εἰσιτήριο καὶ ἔφθασε πρὸς τὴν θυρίδα.

Ἐν ἡ στιγμῇ εἰσῆρχετο, τὸ αἷμα ἐπάγωσεν εἰς τὰς φλέβας του.

Μεγάλη κραυγὴ, βοὴ ἀνὰ δρομὸν ἀπὸ μυρίων ἀτόμων ἀντήχησεν εἰς τὴν αἴθουσαν.

Οἱ ἐπὶ τῆς παραλαβῆς τῶν εἰσιτηρίων ὑπάλληλοι ἀνηγέροντο διὰ μιᾶς.

Ὁ Δαμβέρτος ἔστη ἀκίνητος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὑπὸ τὸ κράτος φρικώδους σκέψεως.

Καὶ πάραυτα τὸ πλῆθος ἐξῆλθεν ἐν ἀταξίᾳ, σιωπηλὸν καὶ περίλυπον.

Ἡ μουσικὴ τῆς ὀρχήστρας ἔπαυσεν ἀποτόμως ἐν μέσῳ βραδέως στροβίλου.

Τὰ φῶτα ἐταπεινώθησαν, καὶ τινες γυναῖκες μ' ἐπτυγμένα τὰ μέτωπα, ὡχραὶ καὶ ἀσθμαίνουσαι ἔλεγον πρὸς τὸ πλῆθος τῶν συνωστιζομένων ἵνα ἐξέλθωσι θεατῶν :

— Σπαρχατικόν, τῇ ἀληθείᾳ.

ΑΓ'

Ἡὺτοκτόνησεν.

Ἴδου τί εἶχε συμβῆ.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Δαμβέρτου, ἡ Λορένζα ἔμεινε πρὸς στιγμὴν ἐμβρόντητος.

Οἱ φόβοι ἐκείνου ἐρριζώθησαν βαθμηδὸν ἐν τῷ πνεύματί της, τὰ πάντα τῇ ἐπανήλθον εἰς τὴν μνήμην.

Ἡ παγετώδης σιγὴ τῆς ἀδελφῆς της, ἐξερχομένης τῶν Φιλλυρῶν κατὰ τὴν παρελθούσαν νύκτα, ὁ τόνος μεθ' οὗ ἀπήγγειλε πρὸς τὴν κόρησσαν τὰς λέξεις: — Ὀνομάζομαι Ζουάννα Σολάρη, καὶ ἀδύνατον νὰ εἶμαι ἡ κόρη σας· ἡ συγγή της ἀπελπισία ἐπειτα· ἡ ἀποστροφή ἦν τῇ ἐνέπνεεν ἡ ὁδὸς Ἀγίου Αὐγουστίνου, ἡ ἀδιχοφρία της πρὸς πάντα τὰ περὶ αὐτὴν συμβαίνοντα κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν.

Ἡ Ρένζα ὑπερηφανεύετο διὰ τὴν ἀδελφὴν της. Δὲν ἀμφέβαλλε διὰ τὴν τρυφεράν της πρὸς αὐτὴν ἀφοσίωσιν, ἀλλὰ τὴν ἐγνωρίζεν ἥμισυ διαχυτικὴν, ἀνεπόλησε τινὰς λιποψυχίας της μετὰ φρίκης.

Πάραυτα ἡ ἀνησυχία της μετεβλήθη εἰς ἀληθὴ φρίκην.

Ὅλοι αἱ ἀγωνίαι τῆς ψυχῆς τοῦ πατρὸς εἶχον καταλάβει καὶ τὴν ἰδικὴν της.

Ἀπέστειλε τὴν θαλαμηπόλον, κόρην τῆς Τεργίστης, ἣν ἡ Ζουάννα εἶχε παρ' αὐτῇ ἀπὸ διατίας, ἵνα κομίσῃ πρὸς τὴν χρεούτριαν τ' ἀναγκαιοῦντα αὐτῇ εἶδη.

Ἡ θαλαμηπόλος ἐπανήλθε, μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποστολῆς της.

Ἦτο ἐννάτη, καὶ ἡ Ροζέλλα δὲν εἶχεν ἀκόμη φανῆ.

Τότε ἡ Λορένζα ἔσπευσεν ἡ ἰδίᾳ εἰς τὸ Ἐδερ καὶ περιέμενεν ἐπ' ὀλίγον.

Ἡ Ζουάννα δὲν ἤρχετο.

Ζωηρὰ ταραχὴ ἐβασίλευεν εἰς τὰ παρασκήνια.

Ἐλεῖπεν ὁ ἀστήρ.

Ἡναγκάσθησαν νὰ τὴν ἀναπληρώσωσι διὰ τινος συντρόφου της εὐρισκομένης ἐν τῇ αἰθούσῃ.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς ἡ Λορένζα δὲν ἀμφέβαλλε πλέον.

Καταστροφή εἶχεν ἐπέλθει. Τὸ ἐνστικτὸν τοῦ ξένου δὲν τὴν εἶχεν ἀπατήσει.

Ἀπέμεινεν ἐπὶ πολὺ ἐν ἀπογνώσει ἐν τινι γωνίᾳ, ἐπὶ ψιθίνῃς ἔδρας, μετὰ τῶν περιβολῶν καὶ στολισμάτων τῶν χορευτριῶν, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ τοίχου, νεκρὰ μάλλον ἢ ζῶσα, καὶ αἶφνης ἐνεθυμήθη ὅτι ἡ ὥρα τῶν γυμνασίων της προσήγγιζεν.

Ἀνηγέρθη, συνταρασσομένη ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ, πελιδνὴ, μὲ τοὺς ὀδόντας συνεσφιγμένους, καὶ ἔσπευσε διὰ μέσου τῶν διαδρόμων, ὡς παράφρων, πρὸς τὴν εἴσοδον.

Ἐν τῇ ὁδῷ, ὁ ἀὴρ βαθμηδὸν τὴν ἀνεζωογόνησε.

Προχώρησε μέχρι τοῦ βουλευθάρτου, τὸ διέβη ἄνευ προσφάξεων, μικροῦ δὲν συντριβομένη ὑπὸ τῶν λεωφορείων καὶ τῶν ἀμαξῶν, καὶ, ἐντὸς πέντε λεπτῶν, εὐρίσκετο πρὸ τοῦ Ἱπποδromoῦ.

Ἀνὴρ τις ἵστατο εἰς τὴν θύραν. Ἦτο ὁ Γκομές.

Περιέμενεν, ἄγριος τὸ ὕφος, περιφέρων βλέμματα ἐξηγριωμένα, ἡρεθισμένος διότι ἡ ἡμέρα παρήλθε, χωρὶς ποσὶς νὰ ἴδῃ τὴν σύντροφόν του καὶ μὴ ἐλπίζων πλέον ὅτι θὰ τὴν ἐπανεβλέπε.

— Πόθεν ἔρχεσαι; Τὴν ἠρώτησεν ἀγροίκως.

Τὸν ἠτένισε μὲ βλέμμα ἄγριον καὶ ἀπεκρίθη:

— Τί σ' ἐνδιαφέρει;

— Ἀπὸ ἐραστιάς σου!... Μὲ τὸν καιρὸν θὰ σ' ἐμποδίσουν καὶ νὰ ἔρχεσαι.

— Πιθανόν.

— Ἀ! εἶπε τρίζων τοὺς ὀδόντας, ὅλκις ἰδίαις ἢ γυναικάς!

Καὶ προσέθηκεν ἀναμασσῶν τὰς λέξεις:

— Ἡ Σαβίνα τῆς ὁμοιάζειν.

Αὐτὸ ὑπῆρξεν ἀποκάλυψις διὰ τὴν νεάνιδά.

Ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν εὐθὺς ὡς ἤκουσεν αὐτὸ τὸ ὄνομα.

— Εἶνε ἀληθές ὅτι τὴν ἐφόνευσας; τῷ εἶπε παρατόλμως.

— Ποιὸς σοῦ τὸ διηγήθη;

— Λέγε λοιπόν! Εἶνε ἀληθές;

— Ἴσως.

— Καὶ θὰ φονεύσης καὶ ἐμέ;

— Διατὶ ὄχι; Ἐχασα πᾶσαν μου ὑπομονήν. Ἴδου ὅτι μὲ παιδεύεις ἐδῶ καὶ δεκαοκτὼ μῆνας.

— Τί πταίω ἀφοῦ δὲν σὲ ἀγαπῶ;

— Ἀγαπᾷς ὅμως ἄλλους.

— Εἶνε σφάλμα καὶ αὐτὸ νὰ δισικεῖ κανεὶς τὸν ἔρωτα;

Τὸν ἠτένιζε διὰ βλέμματος κακεντρεχοῦς, ὥστε εὐρίσκουσα ἀπόλαυσιν εἰς τὸ νὰ τὸν ἐρεθίζῃ.

— Πρόσεχε, ἐβρυχήθη θλίβων τὸν βραχίονά της μετὰ τῶν χαλυβδίνων τοῦ δακτύλων.

— Γνωρίζεις ὅτι εἶμαι γενναία καὶ οὐδὲν μὲ πτοεῖ.

— Καὶ ἀποτόμως!

— Ἐλθέ! εἶπεν, εἶνε ὦρα.

Καθ' ἣν στιγμὴν εἰσήρχοντο εἰς τὸν πρόδομον, ἀπεσταλμένος τις παρουσιάσθη πρὸ αὐτῶν.

— Ἡ δεσποινὴς Λορένζα; ἠρώτησεν.

Ἐκείνη ἐστράφη καὶ εἶπεν.

— Ἐγὼ εἶμαι.

— Ἐνα γραμμα διὰ σᾶς.

Ὁ Γκομές ἔκαμε κίνημα ἵνα τὸ ἀποσπάσῃ, ἀλλ' ἐδίστασε, διότι οἱ ἐπιθεωρηταὶ τοῦ θεάτρου εὐρίσκοντο πρὸ αὐτοῦ εἰς τὰς θέσεις των.

Ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν του.

Ἐκείνη ἔμεινε μόνη μετὰ τοῦ ἐντολέως, μὴ τολμῶσα ν' ἀνοίξῃ τὴν ἀπαισίαν ἐπιστολήν.

— Τίς σᾶς τὴν ἔδωκεν; ἠρώτησε ταπεινοφώνως.

— Μία νέα κυρία.

— Ἀπὸ πολλοῦ;

Ὁ ἐντολεὺς ἠρυθρίασεν, ἀλλὰ δὲν ἐψεύσθη.

— Ἀπὸ δύο περίπου ὥρων, εἶπεν. Ἀργοπόρησα ὀλίγο εἰς τὸν δρόμο.

Ἐσχίσε τὸν φάκελλον καὶ ἀνέγνωσεν ἀπλήστως. Ἀνεγνώρισε τὴν γραφὴν τῆς ἀδελφῆς της.

Ἐνῶ τὴν διέτρεχεν, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐξέπρασαν θανάσιμον φρίκην, ἀλλ' οὔτε κραυγὴ, οὔτε κίνημά τῇ διέφυγε.

Ἡ εἰδήσις ἦτο φρικώδης, ἀλλ' ὄχι ἀπρόοπτος.

Ἀπὸ δύο ὥρων, εἶχα σχηματίσει πεποιθήσιν περὶ τούτου.

— Καλὰ, εἶπεν. Εὐχαριστῶ.

Κατέπνιξε τὰ δάκρυά της καὶ κρύπτουσα ἐπιμελῶς τὴν ἐπιστολήν τῆς Ροζέλλης, ἀπῆλθεν ἵνα ἐνδύθῃ ὡς εἰ οὐδὲν τῇ συνέβη τὸ ἀπευκταῖον.

Οἱ ὑπάλληλοι αὐτοί, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολήν, οὐδὲν ἐν αὐτῇ παρετήρησαν τὸ ἀσύνηθες.

Μετὰ τινὰ λεπτὰ ἀνεσθάνη εἰς τὴν εἴσοδον τῶν καλλιτεχνῶν, χαριεστάτη ἐν τῇ ἀκροβατικῇ της περιβολῇ, φέρουσα ροδόχρουν στολήν καὶ τὴν κόμην ἔχουσα εἰς εἰς στέμματος συνεστραμμένην ἐπὶ τῆς μελαγχροίνης της μορφῆς, τοὺς ὤμους καὶ τοὺς βραχίονας προβάλλοντας γυμνοὺς ἀπὸ βαθυκίτρινου ἀτλαζωτοῦ.

Καὶ νωχελῶς ἐστηρίχθη ἐπὶ τινος στήλης, μειδιῶσα πρὸς τοὺς περιστοιχίσαντας αὐτὴν κυρίους. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔρριπτε πρὸς τὸν Γκομές, ὅστις δὲν ἔπαυε προσέχων εἰς αὐτὴν, βλέμμα περιφρονήσεως καὶ μίσους ὡς ὁ δαμαστής μαστιγώνει τὸν λέοντα, ὃν θέλει νὰ ἐξερεθίσῃ.

Πρὸς στιγμὴν ἐπλησίασε πρὸς αὐτόν.

— Πρέπει ν' ἀποχωρισθῶμεν ἀλλήλων, Γκομές, τῷ εἶπεν.

Ἡ ζωὴ αὐτῆς δὲν δύναται νὰ διαρκῇ ἐπὶ πολὺ.

— Καὶ ἐγὼ αὐτῆς τῆς γνώμης εἶμαι.

— Ἀρετὰ ὑπέφερα.

— Ὅπως ἐγώ. Ἐχασα πᾶσαν ὑπομονήν. Τί θὰ κάμῃς;

— "Ο,τι μοι ἀρέσκει.
— Θά μείνης στὸ Παρίσι ;
— Διὰ τί ὄχι ;
— Σοὶ παρέχουν βέβαια εἰσοδήματα ;
— Τῶνόντι.
— Καὶ ποιός ;
— Τί σ' ἐνδιαφέρει ;
— Ἐκεῖνος ποῦ τὸν ἄφησες καὶ ποῦ σοῦ γράφει αὐτὴ τὴ στιγμή ;
— Ἀδιάφορον ἂν ἐκεῖνος ἢ ἄλλος.
— Καὶ ἂν δὲν θέλω, ἐγώ ;
— Ἄν δὲν θέλῃς, εἶπεν ἐκείνη περιφρονητικῶς, αὐτὸ εἶνε εἰς λόγος περιπλῆρον.
— Ἦσο διαφορετικὴ ἄλλου. Τὸ Παρίσι σέ κατέστρεψε. Πρόσεχε νὰ μείνης ἐδῶ, ἀλλ' ὄχι ὅπως σὺ τὸ ἐννοεῖς.
Ἐκείνη ὤψωσε τοὺς ὠραίους τῆς ὥρας.
— Ἀπειλεῖ, εἶπε, φώναζε, μοι εἶνε ἀδιάφορον· φάνευσόν με, ἂν θέλῃς, ἀλλ' ὅσον ὁ καιρὸς παρέρχεται, τόσῳ μᾶλλον σέ ἀποστρέφομαι. Ἐάν ἐδίσταζον ἀκόμη, θά μ' εἴπειθες...
— Ἀλλὰ δὲν διστάζεις ;
— Ὁχι.
— Πότε θά μ' ἀφίσης ;
— Τίς οἶδεν ; Αὔριον ἴσως. Ἡθέλησα νὰ σέ προειδοποιήσω ἐντίμως... Ἡδυνάμην νὰ ἐσιώπων... νὰ ἐφευγόν...
Ἐκεῖνος ἔμεινεν ἐμβρόντητος.
— Τόσο γρήγορα ; ἐτραύλισε.
— Ναί... ἀπεφασίσθη... ἀπεφασίσθη !
Ἡ νεῆνις ἀπεμακρύνθη, τὰς δύο χεῖρας στηρίζουσα ἐπὶ τῶν ἰσχύων, εὐθυτενῆς τὴν κεφαλὴν, ἀποφασιστικῇ, χαιρετῶσα διὰ μειδιήματος τοὺς περὶ αὐτὴν σπεύδοντας.
Οὐδέποτε ἦτο ὠραιότερα.
Ἡ ἐσωτερικὴ συγκίνησις τῇ ἀνεβίβαζεν ἐπὶ τοῦ προσώπου παροδικὴν ἐρυθρότητα.
Ἀπώλεσεν ὅλα τὰ συνήθη τῆς ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ συναισθήματα καὶ ἀπεκατέστη ὠραῖον ἐμφύχον ἄγαλμα.
Οὐδέποτε ὁ Ἰσπανὸς τὴν εἶχε ποθῆσει ὅσον τώρα καὶ ἐφλέγετο δι' αὐτὴν τόσον, ἐν ἡ στιγμῇ ἔμελλε νὰ τὴν ἀπολέσῃ !
Ὁ βαρῶνος Βιλλῆς, ἐξωκειωμένος ἤδη, κατόπιν γέυματος εἰς τὸ Ἀγγλικὸν καφενεῖον, τὴν ἐθλίβεν ἐκ τοῦ πλησίον.
Τῷ εἶπεν ἐπιδεικνύουσα τοὺς ὠραίους τῆς ὁδόντας, ἐν εἰρωνικῷ μειδιήματι :
— Σπεύσατε νὰ μὲ θαυμάσετε, διότι αὔριον δὲν θά μὲ βλέπετε πλέον !
— Εἶνε δυνατὸν ;
— Εἶνε βέβαιον.
— Θὰ μᾶς ἀρνηθῇτε ;
— Οἶμοι !
Ἐψώθη μέχρι τοῦ ὠτός του ἐπὶ τῶν λεπτοφυῶν τῆς ποδῶν τῶν περιδεδεμένων δι' ἀτλαζωτῶν ὑποδημάτων καὶ τῷ διεβίβασε λέξεις τινὰς ἃς ὁ Γκομέζ δὲν ἤκουσεν.
Ὁ βαρῶνος ἠνέωξε τοὺς ὀφθαλμούς με ὕψος ἐκπληκτον καὶ ἐπτοημένον :
— Καὶ σὺ ἐπίσης ! εἶπεν. Εἶνε ἀλγεινόν, λόγον τιμῆς ! Ἀστεΐζεσαι !
— Ὁχι !
Συμφορὰ ! Ἐγένετο ἄφαντος !
Μία διαπρεπὴς ἱππεύτρια ἀπεσύρετο τοῦ ἵπποδρομίου συνοδευομένη ὑπὸ ἐπευφημιῶν.
— Ἡ σειρὰ σου, εἶπε τραχέως ὁ Γκομέζ θέτων τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς συντρόφου του.
Τῇ ἐπέδειξε τὴν κατὰφωτον αἵθουσαν.
Ἐβρίθε κόσμος. Οὐδεμίαν θέσις ἦτο κενή.
— Σὲ προσκαλοῦσι, Ρένζα, εἶπε. Δὲν ἀγαπᾷς λοιπὸν πλέον τὸ ἔργον σου ;
— Εὐρίσκω ἄλλο καλλίτερον, ἀπήντησεν ἀδιαφόρως.
— Καὶ δι' ἐμέ, δὲν λυπεῖσαι ;

— Κάμνεις πάντα τρόπον ἵνα καθίστασαι ἐπὶ μᾶλλον μισητός.
— Καὶ διὰ τὴν Ζουάνναν.
— Ἀπεσύρθη τῆς σκηνῆς. Τὴν μιμοῦμαι.
— Δὲν θὰ σέ ἴδωμεν πλέον ;
— Θὰ εὕρῃς ἄλλους νὰ τυραννῇς.
— Τὸ ἀπεφάσις ;
— Πληρέστατα.
— Τίποτε δὲν θὰ σέ μεταπείσῃ ;
— Τίποτε, ἔδωκα τὸν λόγον μου. Ὅπου θὰ ἦναι ἡ Ζουάννα, ἐκεῖ θέλω νὰ ἦμαι, ἐννοεῖς ; Ἐκείνην μόνην ἔχω, γνωρίζεις καλῶς.
— Ἄν σέ παρεκάλουν, γονυπετῇς ; ὑπέλαβεν ἐκεῖνος φρικιῶν.
— Μὲ κουράζεις . . . Πρὸς τί τόση πολυλογία !
Ἦκουετο ὁ τριγμὸς τοῦ στήνομένου δικτύου, ἐκτεινομένου ἀπὸ τοῦ ἐνός εἰς τοῦ ἄλλου ἄκρου, ἀλλὰ στενοῦ, καλύπτοντος μόνον τὸ κέντρον, ἀφίνοντος μέγα κενὸν χαῖνον δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ ὡς καὶ περὶ τὰ δύο ἄκρα, πρὸς τὰς εἰσόδους τῶν ἡθοποιῶν καὶ τοῦ κοινοῦ.
— Αὐτὸ τὸ δίκτυον εἶνε βεβαίως λίαν ἐπικίνδυνον, εἶπεν ἡ Λορένζα. Εὐτυχῶς, εἶνε ἡ τελευταία μου ἡμέρα.
— Καὶ ἡ ὑποχρέωσίς σου ;
Ἐκαμε κίνημα ἀδιαφορίας.
— Εἶνε ἀρκετὰ πλούσιος δι' αὐτά. Ἄν χρειασθῇ νὰ πληρώσω, πληρώνει . . .
Ἐξεφράζετο ἐν ἄκρῳ γαλήνῃ.
Ὁ ἰδρὼς ἐστίλθεν ἐπὶ τῶν κροτάφων τοῦ Ἰσπανοῦ. Τὸν ἐσπόγγισε μὲ τὸ μανδύλιόν του.
Ἡ ὀρχήστρα ἤρχισε παιανίζουσα στρόβιλον τοῦ Μέτρα, μὲ ρυθμὸν βραδὺν καὶ ἀπαλόν.
Ἦτο ὥρα.
Ὁ Γκομέζ ἠθέλησε κατὰ τὸ συνήθες νὰ λάβῃ τὴν χεῖρα τῆς Λορένζας, ἵνα εἰσέλθῃ εἰς τὸν περιβόλον καὶ χαιρετήσῃ τὸ κοινόν.
Ἐκείνη δὲν ἐφάνη προσέχουσα εἰς αὐτόν, εἰσῆλθε μόνη καὶ ἐχαιρέτησε τὸ ἐπευφημοῦν πλῆθος.
Ἦτο ἡ ἐπιτυχία τῆς στιγμῆς.
Καί, τῇ ἀληθείᾳ, ἦτο ἀξιόθαύμαστος ἐπὶ ρώμῃ, νεότητι, εὐτολμίᾳ καὶ εὐστροφίᾳ.
Ἀνηρτήθη εἰς τὸ σχοινίον ὅπερ τὴν ἀνύψωσε καὶ τείνασα τὸν βραχίονα, ἐπέτυχε τὸ τραπέζιον ἵνα ἀρχίσῃ τὰ γυμνάσιά της.
Ὀλίγον μετέπειτα, ὁ Γκομέζ, ἀπέναντί της καθήμενος, εἰς τὸ ἀντίθετον ἄκρον, ἐφάνετο ἰκετεύων αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματος, ἀλλ' ἐκείνη προσεποιεῖτο ὅτι ἐστρεφεν ἄλλαχού τὸ βλέμμα.
Πάραυτα τὰ δύο τραπέζια ἐταλαντεύθησαν ἐν τῷ κενῷ.
Ἡ Λορένζα, διὰ τεραστίων ἀλμάτων, διέτρεχε τὸ ἵπποδρομῖον πηδῶσα ἀπὸ τοῦ ἐνός εἰς τὸ ἄλλο.
Ὁ Γκομέζ τὴν ἐδέχετο εἰς χεῖράς του, τὴν ἄφινεν ἐκ νέου καὶ τὴν ἐθλίβεν ὀρμητικῶς, ψιθυρίζων εἰς τὸ οὖς αὐτῆς παρκαλῆσεις, εἰς ἃς ἀπηξίου ν' ἀπαντᾷ κᾶν.
Πρὸς στιγμὴν, ἐν τινι παύσει, εὐρέθησαν ὁ εἰς παρὰ τὸν ἄλλον, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μέρους ἐστηριγμένοι.
Ὁ Γκομέζ ἔτριβε τὰς χεῖράς του μὲ τὸ διὰ ρητινώδους κόνως ἐφωδιασμένον μανδύλιόν του.
Ἐστράφη πρὸς τὴν σύντροφόν του.
— Τὸ ἐσκέφθης καλὰ ; εἶπε διὰ φωνῆς ὑποκώφου.
— Διὰ τί ἐρωτᾷς ;
— Διότι θέλω νὰ μάθω.
— Λοιπὸν ! εἶπε προσηλοῦσα ἡρέμα ἐπ' αὐτοῦ τοὺς μεγάλους τῆς μαχύρους ὀφθαλμούς, ἐνθυμοῦ τοῦτο : Μίαν φορὰν ἀφῆκα τὴν Ζουάνναν . . . δὲν θὰ τὴν ἀποχωρισθῶ πλέον !
Θέλω νὰ εἶμαι ὅπου καὶ αὐτὴ . . . σοὶ τὸ εἶπα . . . νὰ τὴν ἀκολουθῶ παντοῦ . . . εὕρομεν τρόπον . . . Τόσῳ τὸ χειρότερον !

Οὐδὲν ἐκεῖνος προσέθηκε. Μακρὸς στεναγμὸς ἐξῆλθε τοῦ στῆθους του.

Ἦσαν εἰς τὸ τελευταῖον γύμνασμα τὸ προηγούμενον τοῦ πηδήματος.

Κινδυνωδέστερον τοῦ ἐν τέλει ἄλματος τὸ γύμνασμα αὐτὸ συνίστατο εἰς τὸ ἐξῆς :

Ἡ Λορένζα ὤρμα ἀπὸ τοῦ ἐνὸς τῶν τραπέζιων, ἐν κινήσει διατελοῦντος, μετὰ διπλοῦ πηδήματος εἰς χεῖρας τοῦ Γκομές, ὅστις τὴν ἐλίκνιζε πρὸς στιγμὴν καὶ ὡς ἐκ θαύματος τὴν ἐσφενδόνιζεν εἰς τὸ ἄλλο τραπέζιον τὸ ὁποῖον ἐκεῖνη ἐφθανε μετὰ νέον κινδυνώδες ἄλμα.

Αὐτὸ ἦτο τὸ σπουδαιότερον τῶν μερῶν τῆς παραστάσεως.

Ἡ ὀρχήστρα ἐσίγησε.

Θὰ ἤκουε τις τὸν περυγισμόν ἐντόμου περὶ τοὺς λαμπτήρας.

Ἡ νεῆνις ἐξετέλεσεν ἀνεπιλήπτως τὸ πρῶτον μέρος τοῦ προγράμματος· ἀλλ' ὅτε ὁ Γκομές τὴν ἐδέχθη εἰς χεῖράς του, εἴτενε πρὸς τὸ οὖς της καὶ τῇ εἶπε μίαν λέξιν.

Ἐκεῖνη ἐμειδίασε· χαρὰ παρόδοξος διεχύθη ἐπὶ τῶν θελητικῶν της χαρακτηριστικῶν, χαρὰ θριάμβου.

Ἐπέτυχεν ὅ,τι ἐπεθύμει.

Τὸ κοινόν, τὰ βλέμματα ἔχων ἐπ' αὐτῶν, εἶδε τὸ μειδιάμα καὶ πάραυτα, διὰ κινήματος ἀποτόμου, ὁ Ἰσπανὸς τὴν ἐσφενδόνισε πρὸς τὰ ἐμπρός.

Ἐξετέλεσεν ἐκεῖνη τὸ κινδυνώδες ἄλμα· ἀλλ' ἀντὶ νὰ προσαρτηθῇ εἰς τὸ τραπέζιον, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο κατευθυνόμενον πρὸς αὐτήν, οὐδὲ κἄν ἐξέτεινε τοὺς βραχίονας καὶ κατέπεσε παρὰ τὸ ἄκρον τοῦ δικτύου, τὸ ὁποῖον διαρραγέν, ἀφῆκεν αὐτῇ ἐλευθέραν τὴν δίοδον μέχρι τῶν ἐδωλίων, ὅπου ἀπέμεινεν ἀκίνητος.

Τότε ἐξ ὅλων ἀνεδόθη ἡ βοή, ἣν ἤκουσεν ὁ Δαμβέρτος εἰς τὸν διάδρομον.

Ἦτο συντετριμμένη, ἀλλ' ἀνέπνεεν ἔτι.

Τὴν ἀπεκόμισαν εἰς τὴν ἐστίαν, μὲ τοὺς ἐπεστρωμένους τοίχους.

Μετὰ πέντε λεπτά, ἡ αἴθουσα ἦτο κενή.

Περὶ τὴν πληγεῖσαν ἕμενον μόνον εἰς ἱατρός, τινὲς τῶν φίλων της καὶ ὁ Γκομές, ἄγριος, φρικωδῶς πελιδὸνς, ἐστηριγμένος πρὸ τῆς θύρας καὶ μὴ τολμῶν νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὸ θῦμά του.

Ἡ ὥραία της ὄψις δὲν εἶχεν ἐκ τῆς πτώσεως παραμορφωθῇ.

Ὁ Δαμβέρτος, διασχίζων τὸ πλήθος, ἐφθασε μέχρι τῆς θνησκούσης.

Ὡς ἐκεῖνη τὸν παρετήρησε, τῷ ἔνευσεν.

— Ἦσθε ἐδῶ ; εἶπεν.

— Ἐσπευσά... Δυστυχῆς παιδίον !

— Ὁχι... εὐτυχῆς ἐξ ἐναντίας.

— Πῶς ;

— Ἀπέθανε, δὲν εἶνε ἀληθές ;

— Οἴμοι !

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης... Πάραυτα... εἴπατέ μοι, μὴ ἀπατώμαι, ἱατρέ ;

— Πρέπει νὰ ἐλπίζης.

— Ὁχι.

— Ἐπέδειξε τὸ στῆθός της. Ἐκεῖ ἦτο ἡ ἐπιστολὴ τῆς ἀδελφῆς της.

— Ὁ Γκομές ! εἶπεν ἐκεῖνη διὰ φωνῆς βαθμηδὸν ἀσθενεστέρως.

Ὁ γυμναστής ἐπλησίασεν.

— Ἀνάγνωσον.

Ὁ Ἰσπανὸς ὑπέκυψε καὶ οἱ ἐρυθροὶ ὀφθαλμοὶ του ἐξέφρασαν ἀληθῆ φρίκην.

— Ἀπέθανεν ! ἐψιθύρισε.

— Ναί, ὅπου ὑπῆγε, θὰ ὑπάγα ! Σοὶ τὸ εἶπα !...

Καὶ ἀποτεινομένη πρὸς τὸν Δαμβέρτον :

— Εἰσακούσατε τὸν πόθον μιᾶς θνησκούσης καὶ φροντίσατε νὰ μὴ μᾶς χωρίσωσιν ἀλλήλων !

— Σὰς συνίστα πρὸς με, ὑπέλαβεν αὐτός. Ἦλπίζεν ὅτι θὰ ἐγίνεσθε εὐτυχῆς καὶ θὰ ἐγίνεσθε τῶνόντι.

— Εἶμαι !

Ἐπειράθη νὰ τείνῃ τὴν χεῖρά της πρὸς τὸν Γκομές.

Ἐγυρνούπησεν ἐκεῖνος πρὸ αὐτῆς, ἥτις λιποψυχοῦσα, τῷ ἐψιθύρισε τὰς λέξεις :

— Συγγνώμην καὶ εὐχαριστῶ !

Εἶτα ἐψέλλισε μόνον λέξεις τινὰς ἀκαταλήπτους.

Ὁ Δαμβέρτος ἐκράτει τὰς χεῖράς της ἐν ταῖς ἰδικαῖς του.

— Θὰ ἐκτελεσθῶν αἱ θελήσεις σας, τῇ εἶπε. Θὰ ἐνωθῇτε ἐν τῷ τάφῳ.

Τὸν ἡὐχαρίστησε διὰ τοῦ τελευταίου της βλέμματος.

Καὶ αἰφνης οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐγένοντο ὑελώδεις· ἡ κεφαλὴ της ἀνετράπη πρὸς τὰ ὀπίσω· στεναγμὸς ἐξέφυγε τῶν ὠχρῶν της χειλέων.

Ἦτο νεκρά.

Τὴν πρῶτην πρωϊνὴν ὥραν, ἀνεπαύετο ἐπὶ τῆς κλίνης ἐφ' ἧς ἡ ἀδελφὴ της ἐφαίνετο ὑπνώττουσα.

ΛΔ'

Τὸ τελευταῖον κέρδος.

Τὴν μεθεπομένην, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ἐσπέρα διέχεε τὰς πρώτας σκιὰς της ἐπὶ τοῦ ἄλλους τῆς Ζονσέρης, ὄχημά τι ἐπεφάνη εἰς τὸ ἀντίπεραν ἄκρον τῆς λεωφόρου τῆς ἀγοῦσης εἰς τὸ κιγκλιδωτὸν ἐνθα ὁ Δαμβέρτος ἔστη πρὸ εἰκοσαετίας, ἐπὶ τῇ προσκλήσει τῆς δεσποινίδος Σαρναίν.

Ἡ ἄφιξις τοῦ ὀχήματος περιεμένοτο, διότι ἄμα ὡς ἐπεφάνη, ἀνὴρ τις μὲ στολὴν φύλακος καὶ μὲ τὸ σύμβολον τοῦ οἴκου Σαρναίν ἐπὶ τοῦ πιλικίου, ἐξῆλθε τοῦ δώματος καὶ ἤνοιξε τὰ δύο φύλλα τῆς θύρας.

Ἡ ἄμαξα κατηρβύθη εὐθέως πρὸς τὸ κισσοσκεπὲς ἐκκλησιδίον.

Ἐπὶ τῆς ἐδρας, ὁ Ζιλ Πουρσαῖν ἐκάθητο παρὰ τὸν ἡνίοχον.

Τὸ ἄλλος ἐφαίνετο ἔρημον.

Τὸ ὄχημα κατὰ τὴν διάβασίν του δὲν συνήντησε ψυχὴν ζῶσαν. Ὁ ὄγκος τοῦ πύργου ἐφαίνετο ὑπνώττων ἐν μέσῳ τῶν περιβαλλόντων αὐτὸν ὑδάτων καὶ τῆς χλόης.

Φθάσασα εἰς τὸ ἐκκλησιδίον, ἡ ἄμαξα ἔστη. Ὁ Πουρσαῖν καὶ ὁ ἡνίοχος κατέβησαν.

Δὲν ὑπῆρχον ἐντὸς ταξειδιῶται. Οἱ δύο ἄνδρες ἀπέσυραν ἐξ αὐτοῦ δύο φέρετρα ἐκ δρυὸς καὶ τ' ἀπέθηκον τὸ ἐν παρὰ τὸ ἄλλο, ἐν μέσῳ τοῦ ἐξωκλησίου ἐπὶ τῶν πλακῶν, αἵτινες μέχρι τοῦδε ἐκάλυπτον τάφον κενόν.

Εἶτα ὁ Πουρσαῖν ἐκλείσεν ἐπιμελῶς τὴν θύραν τῆς ἐκκλησίας, καὶ παραλαβὼν τὸ κλεῖθρον ἀπεμακρύνθη, ἐνῶ ἡ ἄμαξα ἐπέστρεφε διὰ τοῦ κιγκλιδωτοῦ, χωρὶς νὰ διαβῇ ἀπὸ τοῦ πύργου.

Δύο ὥραι εἶχον παρέλθει.

Ἐτερον ὄχημα, εἰς δίφρος, μὲ ἵππους ὡς τὸ ἄλλο ἀγοραίους, ἐφθασεν ἐν τάχει διὰ τοῦ ἐρήμου ἄλλους καὶ ἔστη ἐπίσης πρὸ τοῦ ἐξωκλησίου.

Ἀνὴρ τις πρῶτον κατέβη, εἶτα γυνὴ πενθηφοροῦσα, πρὸς ἣν παρέσχε τὴν χεῖρα, εἶτα νεῆνις.

Ὁ ἀνὴρ ἦτο ὁ Δαμβέρτος· ἡ γυνή, ἡ κόμησσα Βωνοᾶζ, ἡ νεῆνις, ἡ Ἰωάννα Βωδρόυ.

Ὁ ναὸς ἦτο πάντοτε κλειστός, ἀλλ' ἀπὸ τῶν παραθύρων, διὰ μέσου τῶν κισσῶν, λάμπειως τινὲς διωλίσθαινον.

Ὁ δίφρος δὲν μετεκινήθη. Ὁ ἡνίοχος ἠρκέσθη νὰ ρίψῃ ἐπὶ τῶν καθίδρων ἵππων ἄθλια σκεπάσματα.

Ἡ θύρα τοῦ ἐκκλησίου ἡνέοιχθη.

Ὁ Πουρσαῖν ἐπεφάνη εἰς τὸ κατώφλιον.

Ἡ κόμησα τὸν διηρώτησε διὰ νεύματος.

— Αἱ διαταγαί σας ἐξετελέσθησαν, εἶπε. Περιμένουμεν.

Τρεῖς χειρῶνακτες, τῶντι, μὲ τὴν σκαπάνην εἰς χεῖρας, ἐτάχθησαν ἐν σειρᾷ παρὰ τὸν τοῖχον.

Ἡ ἐν μέσῳ τοῦ νάρθηκος πλάξ ἦτο ἠνεωγμένη ἐπὶ εὐρέας χάσματος.

Γηραιὸς ἱερεὺς, προσήχετο γονυπετὴς ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ βωμοῦ.

Ἦτο ὁ ἐφημέριος τῆς Ζονσέρης, γέρον ἀπλοῦς καὶ εὐθύς, λίαν ἀγαπητὸς ἐν τῷ χωρίῳ.

Ἡ κόμησσα, ἡ Ἰωάννα καὶ ὁ Δαμβέρτος ἐγονυπέτησαν καὶ αὐτοί.

Ὁ ἱερεὺς ἀπήγγειλε βραχείας τινὰς προσευχάς, ἠυλόγησε τὰ δύο φέρετρα καὶ ἔνευσεν.

Οἱ χειρῶνακτες προύχθησαν.

Ἡ Λευκὴ ὤρμησεν ἐπὶ τοῦ φερέτρου τῆς κόρης τῆς ἀναλυομένη εἰς σπαρακτικούς λυγμούς.

Ἡ Ἰωάννα ἐκλαίει σιωπηλῶς.

Ὁ Δαμβέρτος, τοὺς ὀφθαλμούς ἔχων ἐρυθροὺς, ἔμενε κατηφής, σκυθρωπός, τὸ βλέμμα προσήλθον εἰς τὸ μέλλον.

Τὰ πτώματα κατεβιβάσθησαν ὑπὸ τῶν χειρῶνακτων εἰς τὴν τάφρον, ἥτις ἐκλείσθη στερεῶς διὰ τῆς χρυσθεΐσης τριγύρω πλακῶς.

Ἡ εὐχὴ τῶν δύο ἀτυχῶν ἐπληρώθη.

Ἦσαν τοῦ λοιποῦ ὁμοῦ.

Ἡ ἱεροτελεστία δὲν διήρκεσεν ἡμίσειαν ὥραν.

Οἱ ἐπισκέπται ἀνέβησαν πάλιν εἰς τὸν δῖον ὅστις ἀπῆλθεν ἐν τάχει.

Ὁ ἐφημέριος ἀπῆλθε διὰ τοῦ ἄλσους, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Πουρσαίν, ὅστις ἐκόμιζε φανόν.

Οἱ χειρῶνακτες, ὅτινες ἀπετελοῦντο ἐκ φυλάκων καὶ ἐνὸς κηπουροῦ τοῦ πύργου, ἐπέστρεψαν εἰς τὰ ἴδια, καὶ τὸ πᾶν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν προτέραν τάξιν.

Ὁ ἐφημέριος, λίαν συγκεκινημένος, δὲν ἐτόλμα νὰ ἐκστομίση λέξιν.

Ὁ Πουρσαίν ἐφαίνετο καταστάς ἄφωνος.

Εἰς τὴν θύραν τοῦ πρεσβυτερίου, ἐθλίψαν τὰς χεῖρας ἀλλήλων καὶ ὁ ἐπιστάτης διεβίβασεν εἰς τὴν τοῦ ἱερέως κύλινδρον χρυσοῦ λέγων :

— Διὰ τοὺς πτωχοὺς σας, ἐκ μέρους τῆς κυρίας κομῆσσης.

Ὅτε ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δῶμά του, εὗρε τὴν σύζυγόν του τὴν Σουλβίνα, περιμένουσαν.

— Λοιπὸν ; τὸν ἠρώτησεν.

— Ἐτελειώσαμεν. Ἀπήντησε.

Καὶ ἐξαπλούμενος ἐπὶ τινος ἔδρας :

— Εἶδες πόσο εἶνε φοβερό ;

Ἡ Σουλβίνα δὲν ἦτο ἡ πάλαι ποτὲ στρογγύλη καὶ δροσερὰ οἰκουρά.

Ἦτο ἡδὴ γραῖα ἐρρυτιδωμένη, ἀλλὰ πάντοτε ἀκούραστος, ὑποχρεωτικὴ καὶ ἐντιμος.

Ὁ Πουρσαίν εἶχε καὶ αὐτὸς μεταβληθῇ.

Ἦτο ὅλως ὑπόλευκος, καὶ θλιβερός τὴν ὄψιν.

Ἦσθάνετο ὅτι ἡ δυστυχία εἰσῆλθεν ἐν τῷ οἴκῳ, ἀφ' ἧς, ὑπείκων εἰς τὰς διαταγὰς τῆς κυρίας, ἀφῆκε τοὺς σκύλους του κατ' ἐκείνου, ὅστις ἔμεινε πιστὸς εἰς τὸν ἔρωτά του ἐπὶ εἰκοσαετίαν ὅλην.

— Ἄν ἡ κυρία ἔζη, εἶπε, θὰ μετενόει πικρῶς δι' ὅ,τι ἔκαμε.

— Καὶ σὺ Ζίλ, ἠρώτησεν ἡ Σουλβίνα, μετανοεῖς ;

— Μὰ τὸν Θεόν, ναί, ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἤμουν παρὰ ὑπηρετῆς καὶ ἡ θέσις μας ἀπ' ἐκεῖ ἦτο κρεμασμένη.

— Εὐγενικὴ ψυχὴ θά'χῃ ἡ κόμησσα ποῦ σοῦ τὸ συγχώρησε.

Ἦτο ἀληθές.

Ἀλλὰ πρὸ τῆς Λευκῆς, ἡ σκιά τῆς μάμμης ἐκάλυπτε διὰ τῆς προστασίας τῆς τοὺς πράξαντας συμφώνως πρὸς τὰς διαταγὰς τῆς.

Καὶ ὁ Δαμβέρτος ἐξ ἄλλου, δὲν κατέπιπτε μέχρι ταπεινῶν ἀντεκδικήσεων.

Δὲν ἤθελε νὰ προσβάλῃ τοὺς ἐκτελεστάς, ἀλλὰ τὴν συλλαβοῦσαν τὰ σχέδια κεφαλῇ.

Ὁ Πουρσαίν καὶ ἡ Σουλβίνα τὸ ἠγνόουν, ἀορίστως ἔτι, ἀλλ' ἡ γενναιοῦτης τῶν θυμάτων τοὺς ἐξέπληττε ἐμπνέουσα αὐτοῖς βαθὺν πρὸς ἐκείνους σεβασμὸν καὶ περίπου ἀφοσίωσιν.

— Πῶς θὰ τελειώσουν αὐτά ! ἐψιθύρισεν ὁ ἐπιστάτης.

Ἡ γραῖα ἔσεισε τὴν κεφαλὴν ψελλίζουσα συγκεχυμένας τινὰς λέξεις, ὅχι πρὸς ἐπαινον τοῦ κυρίου, τοῦ κόμητος Βωνοῆς, αὐτοῦ, οὐτινος αἱ ἐπισκέψεις ἦσαν σπάνιαι καὶ θορυβώδεις.

Ὁ Πουρσαίν, ὡς πρακτικὸς ἄνθρωπος ἔβλεπε μόνον ἐν αὐτῷ τὸν καταστροφέα, τὸν περιμένοντα τὰ εἰσοδήματα ἵνα τὰ σκορπίζῃ εἰς τὰς ἀπανηράς του ἀταξίας.

Ὡς οἱ ἄλλοι, ὑπήκουεν εἰς τὰς διαταγὰς του, ἀλλὰ μετ' ὑποκώφων γρυλλισμῶν.

Τὴν ἐπαύριον, ἅμα τῇ αὐγῇ, ἡ καλὴ γυνὴ μετέβη ἵνα γονυπετήσῃ ἐπὶ τῶν πλακῶν τοῦ ἐξωκλήσιου.

Οὐδὲν προέβλεπε τὴν πένθιμον τελετὴν τῆς νυκτός.

Ἐκ τῶν τεκτόνων ἡδὴ ἀποκαταστάς κηπουρός, ἐξῆλειφεν ἀπὸ τῶν ὁδῶν τὰ ἴχνη τῶν ἀμαξῶν.

Τὴν αὐτὴν ὥραν ἡ ἀμαξοστοιχία ἐπανεφέρειν εἰς Παρισίους τοὺς τρεῖς ταξιδιώτας τῆς Ζονσέρης.

Ἡ ἀμαξοστοιχία διέβαινε τῶν προτειχισμάτων.

Ὁ Δαμβέρτος ἔδωκε φίλημα ἀποχαιρετισμοῦ πρὸς τὴν κυρίαν Βωνοῆς.

— Θάρρος, εἶπε δεικνύων αὐτῇ τὴν Ἰωάνναν. Θὰ προσεύχεσθε διὰ τὴν νεκράν σας !

— Διατί νὰ μὴ εἶμαι μετ' ἐκείνης ;

— Ζήσατε δι' αὐτὴν ἥτις σὰς ἀπομένει καὶ δι' ἐμέ.

Ἔθηκε τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς νεάνιδος.

— Αὐτὴν, ὑπέλαβε, σὰς τὴν προφυλάττω, καὶ τὴν φυλάττω καλῶς.

Μετὰ παρέλευσιν στιγμῆς προσέθηκε :

— Πρέπει ν' ἀποχωρισθῶμεν !

— Πάλιν ! εἶπεν ἡ δυστυχὴς μήτηρ μὴ ἔχουσα πλέον δυνάμεις.

— Ὁ κόσμος ! . . . ἡ τιμὴ ! . . . ἄτινα ἄλλοτε σὰς συνεκράτουν . . . ἐμὲ τώρα ἐνδιαφέρουν. Καὶ ἐπὶ πλέον ἔχω ἀποστολὴν τινὰ νὰ πληρώσω.

— Ἀποστλὴν !

— Καθῆκον μάλλον, καὶ ἔνεκεν αὐτοῦ ὀφείλω ν' ἀπουσιάσω ἐπὶ τινὰ χρόνον !

Ἡ ἀμαξοστοιχία εἰσῆρχετο ἐν τῷ σταθμῷ.

— Πότε λοιπὸν θὰ σὰς ἐπανιδῶ ; ἠρώτησεν ἡ κόμησσα.

Ἐταπεινώσε τὴν φωνὴν οὕτως ὥστε παρ' ἐκείνης μόνης ν' ἀκουσθῇ :

— Καθ' ἣν ἡμέραν θὰ δύνασθε νὰ ἦσθε σύζυγός μου ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων.

Τῷ ἐθλίψε τὴν χεῖρα καὶ δὲν εἶχε δυνάμεις ν' ἀπαντήσῃ. Ἀλλὰ δι' ἐνὸς βλέμματος, τῷ ἔλεγεν ὅλους τῆς τοὺς πόθους, τὰς ἀγωνίας καὶ τὸν ἔρωτά τῆς.

Ἐμίσθωσεν ἀμαξάν ἵνα ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ μέγαρόν τῆς.

Ἡ Ἰωάννα ἔμεινε μετὰ τοῦ πατρός τῆς.

— Θ' ἀφήσῃς τὸ δωμάτιόν σου, τέκνον μου, εἶπε. Δὲν θὰ σ' ἐκθέσω εἰς νέους κινδύνους. Ὅταν ἐν μόνον ἀγαθὸν ἔχη τις, τὸ προσέχει ! Θέλετε νὰ διαβῶμεν ἀπὸ τὴν κατοικίαν σας ;

— Ναί, εἶπε ζωνρῶς ἡ νεάνις.

— Θὰ παραλάβετε ὅ,τι ἐκεῖ ἔχετε τὸ τιμωρῆστερον καὶ θὰ σὰς περιμένω ἐντὸς τοῦ ὀχήματος.

Ἐν ὁδῷ Ἀγίου Αὐγουστίνου, ἀνέβη ἐν τάχει τὴν κλίμακα καὶ ἔφθασεν εἰς τὸν μικρὸν τῆς θάλαμον.

Ἐκεῖ, ἔτεινε τὸ οὖς.

Ὁ γείτων τῆς ἀφυπνίζετο τερετίζων ἄσμα τῆς πατρίδος του.

Ἦνοιξε τὸ παράθυρον ἀτημέλητος, μὲ τὸ ὑποκάμισόν του.

Ἐείνη ἤνοιξε τὸ ἰδικόν τῆς.

Ὁ δροσερός ἀὴρ θαυμασίας πρωΐας θέρους, εἰσέδουε πάραυτα ἐντός.

Ἡ Ἰωάννα ἦτο ὡχρὰ ἐν τῇ πενθίμῳ τῆς ἀμφιέσει· ἡ ἐκ τοῦ μικροῦ ταξιδίου κόπαισις καὶ αἱ συγκινήσεις τῶν παρελθουσῶν ἡμερῶν ἀπετύπων εἰς τὰ θελκτικὰ τῆς χαρακτηρηστικὰ μελαγχολίαν ἣτις εὐθὺς ἐξέπληξε τὸν νέον.

Κλίνων ἀπὸ τοῦ παραθύρου του, ἐξήταζε τὴν γείτονα μετ' ἀνησυχου τρυφερότητος.

— Δὲν ἐπιστρέψατε χθές, δεσποινίς Ἰωάννα... εἶπε. Τί λοιπὸν σὰς συμβαίνει;

— "ὦ! κύριε, ἱστορίαι!

Ἡ καρδιά τῆς νεάνιδος ἐξωγκώθη. Ἀνεπόλει τὴν σκηνὴν τῆς προτεραιάς, ὅτε εἶχεν ἔλθει ὁ Δαμβέρτος ἵνα τὴν ὠδήγει παρὰ τῇ ἀδελφῇ τῆς· τὸν τρόπον τῆς ὅτε εἶδεν ἐκείνην νεκράν, παρὰ τὴν ἀχώριστόν τῆς φίλην.

— Ἐχετε λύπας; εἶπεν ὁ γραφεὺς.

— Ναί... πολλές.

— Διατί;

— Θὰ σὰς διηγηθῶ... ἀργότερον... διότι βιαζομαι...

— Τόσον φεύγετε ταχέως;

— Εἶνε ἀνάγκη... Ἀνέβην μάλιστα καὶ ἐδῶ μόνον ἵνα... σὰς ἀποχαιρετήσω...

Ὁ Φραγκίσκος Γκέρν κατέστη πελιδνός.

— Ὑγιαίνειτε! εἶπε.

— Ναί... Μὲ περιμένουν ἔξω.

— Ποίος λοιπὸν;

— Εἰς ξένος... Γνωρίζετε καλῶς...

— Ἀλλ' ὄχι...

— Ἐκεῖνος ὅστις μ' ἔσωσεν ἡμέραν τινα καὶ μοὶ ἐνοικίασεν αὐτὸ τὸ δωμάτιον.

Ἀμφιβολία ὅδεῖα ὡς αἰχμὴ ξίφους διεπέρασε τὴν ψυχὴν τοῦ φραγκίσκου, ἀλλὰ πρὸς στιγμὴν μόνον.

Τὸ νὰ διστάξῃ περὶ τῆς ἀγνότητος τῆς Ἰωάννας τῷ ἐφαίνετο βεβήλωσις καὶ ἐγκλημα.

— Τίς εἶνε αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος; ἠρώτησεν.

— Ὁ πατὴρ μου!

— Ἀνεύρετε τὸν πατέρα σας;

— Τὸν πατέρα μου καὶ τὴν μητέρα ἐπίσης.

— Εἶνε ὄνειρον!

— "Ὁχι... εἶνε ἡ πραγματικότητα!

— Εἶνε δυνατόν;

— Εἶχον καὶ ἀδελφὴν... καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτὴ ἀπέθανεν...

Ὁ διδάκτωρ τοῦ δικαίου οὐδὲν ἠννόησεν ἄλλο, εἰμὴ ὅτι δυστύχημα τὸν ἠπείλει, καὶ τὸ δυστύχημα ἦτο ὅτι θὰ τὴν ἔχανε!

— Ἀδελφὴν; ἐτραύλισε.

— Ναί... Καὶ τὴν ἐγνωρίζετε.

— Ἐγώ!

— Θὰ σὰς εἶπω τὸ ὄνομά της... ἀργότερον. Ἀπέθανεν... οἰκτρῶς!

— Λοιπὸν σὰς ἀναλαμβάνουν; ὑπέλαθε.

— Ναί.

— Ὡστε δὲν θὰ σὰς ἴδω πλέον;

— Ἐπὶ τινὰ χρόνον.

— Ἡ θέσις σας θὰ μεταβληθῇ... ἀναμφιβόλως;

— Τὸ ἀγνώω.

Ἀνέγνωσεν ἐπὶ τῆς μερῆς τοῦ φίλου τῆς τὴν βασιανίζουσαν αὐτὸν ἀγωνίαν.

— Ἀλλὰ, κύριε Γκέρν, προσέθηκε, γνωρίζετε τί εἵπομεν...

— Τί λοιπὸν;

— Ὅτι πάντοτε θ' ἀγαπώμεθα!

— Λοιπὸν;

— Ἴσως μὲ λησμονήσετε... ἀπὸ τῆς αὔριον!

— "ὦ! ὄχι!

— Ἐγὼ ἐν ἔχῳ νὰ εἶπω μόνον... θὰ σὰς ἀγαπῶ...

— Ἰωάννα!

— Πάντοτε!... Ὑγιαίνει!

Ἐκλείσε τὸ παράθυρόν της, ἤνοιξε πάλιν τὴν θύραν καὶ ἀπῆλθεν.

Εἰς τὰς δέκα ὁ Φραγκίσκος Γκέρν ἠσχαλεῖτο εἰς τὸ παρακείμενον τοῦ γραφείου τοῦ Ἀρδουίνου δωμάτιον εἰς τὴν προετοιμασίαν συμβολαίου σημαντικοῦ, τὸ ὑποῖον ἐπεράτου, ὅτε ἠνωρθώθη αἴφνης, ἀκούων ἀγγελλόμενον εἰς τὸν πάτρωνά του, τὸ ὄνομα:

— Ὁ κύριος Δαβίδσων.

Αὐτὸς ὁ κύριος Δαβίδσων ἦτο ὁ ἀγοραστής τοῦ Βοασσοῦ ἐξ ἄλλου, ἡ Ἰωάννα Βωδρὸν, εἶχε πολλάκις ἐκφέρει τὸ ὄνομά του ἐν ταῖς συνομιλίαις των. Ὡμίλει περὶ αὐτοῦ ὡς περὶ τοῦ εὐεργέτου τῆς. Τέλος τῷ εἶπε τὴν πρωίαν ὅτι ὁ σωτὴρ αὐτὸς ἦτο ὁ πατὴρ τῆς.

— Τί λοιπὸν συνέβαινεν;

Ὁ κύριος Ἀρδουίνος διέβη τοῦ γραφείου τοῦ νέου, προπορευόμενος τοῦ φίλου του.

Ὁ Φραγκίσκος Γκέρν, ὁλοπύρφρος αἴφνης γενόμενος, ὡχρίασε κατόπι.

Ὁ Δαβίδσων συνωδεύετο ὑπὸ νεάνιδος μελανά ἐνδεδυμένης, καὶ ἡ νεάνις ἦτο ἡ Ἰωάννα Βωδρὸν...

Διαβαίνουσα πρὸ τοῦ μέλλοντος δικηγόρου ἐμειδίασε φιλικῶς.

— Γνωρίζεσθε; ἠρώτησεν ὁ Δαμβέρτος, ὅστις διέκρινε διὰ μίαν τὸ μείδιμα καὶ τοῦ νέου τὴν συγκίνησιν.

— Ὁ κύριος Γκέρν εἶνε ὁ γείτων μου τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Αὐγουστίνου, εἶπε, καὶ ἤμην δι' αὐτὸ εὐτυχής.

— Τίς εἶνε αὐτὸς ὁ νέος; ἠρώτησεν ὁ πατὴρ τὸν φίλον του.

— Εἶνε παιδί θαυμασίον.

— Πλούσιος;

— "Ὁχι, πτωχός, ἀλλ' ἐντιμώτατος.

— Ἐχει καλῶς.

Αἱ ὀλίγαι αὐταὶ λέξεις ἀντηλλάγησαν ταπεινοφώνως.

— Καὶ ἐρχεσαι;... ἠρώτησεν ὁ συμβολαιογράφος.

— Διὰ συμβόλαιον.

— Ἐξαίρετος πελάτης! Τί εἶδους πάλιν;

— Διαθήκην.

— Φοβεῖσαι τὸν θάνατον;

— Ἴσως.

— Πρὸς τίνα θέλεις νὰ παράσχῃς τὴν περιουσίαν σου;

— Πρὸς τὴν δεσποινίδα...

— Τὸ ὄνομά της;

— Τὸ ἰδικόν μου.

— Κόρη σας;

— Εἶχον δύο. Ἡ μία ἀπέθανεν... Ἰδοὺ ἡ ἄλλη.

— Καὶ ἡ μήτηρ;

— Μοὶ εἶνε ἡμποδισμένον νὰ προσφέρω τὸ ὄνομά της... ἀργότερον ἴσως.

— Τὸ ἀπεφάσις τελείως;

— Πληρέστατα.

— Οὐδὲν τὸ ἀπλούστερον. Μὲ ὀλίγας λέξεις, τὸ πρᾶγμα κανονίζεται. Διατί δὲν τὰς ἔγραψες ὁ ἴδιος;

— Διὰ τὴν Ἀμερικὴν, διαθήκη ἐπίσημος θὰ ἦτο προτιμωτέρα.

— Ἐστω... ἀλλὰ ἄς ἐλπίζωμεν ὅτι εἶνε τύπος περιττός καὶ ὅτι ἀρκετὰ θὰ ζήσῃ, ἵνα κανονίσῃς τὰς ὑποθέσεις σου.

— Τίς οἶδεν.

Ὁ Δαμβέρτος ἦτο κατηφὴς καὶ τεθλιμμένος.

Μεγάλαι ἀποφάσεις προφανῶς τὸν συνετάρχασσαν.

Ὁ Φραγκίσκος Γκέρν ἔγραψε τὴν διαθήκην καθ' ὑπαγόρευσιν αὐτοῦ τοῦ Δαμβέρτου.

Τὸν καθίστα ἐννεὸν τὸ μέγεθος τῆς περιουσίας του, τῆς ἀφιερμένης εἰς παιδίον τόσῳ πτωχὸν πρὸ μικροῦ.

Μόλις ἐτόλμα νὰ ὑψώσῃ ἐπ' ἐκείνης τὸ βλέμμα.

Ἀλλ' ὅτε ἡ νέα ἐξῆλθεν, εὗρε μέσον ἵνα τῇ ψιθυρίσῃ εἰς τὸ οὖς, τείνων τὴν χεῖρα:

— Πάντοτε!

Τὴν ἐσπέρην εὐρίσκειτο κεκλεισμένη εἰς Κουρμπεβοά, ἐν τῷ πύργῳ τῶν Φιλλυρῶν.

Νέα ζωὴ ἤρχιζε δι' αὐτήν.

Περιεστοιχεῖτο ὑπὸ ὑπηρετῶν καὶ πολυτελείας, ἅτινα οὐδὲ καὶ ἐφάνταζετο.

Ἀφοῦ ἐδείκνησε μετὰ τοῦ πατρὸς της, ὅστις ἠρέσκατο ἀκούων αὐτὴν ἀφηγουμένην τὰ τοῦ βίου της, ἔφθασεν εἰς τὸ ζήτημα τοῦ γείτονός της, καὶ τὰ πάντα ἐξωμολογήθη.

Οἱ βραχεῖς αὐτοὶ ἔρωτες ἦσαν ὅπως ἀγνοί.

Ὅτε ἐξήγησεν εἰς τὸν Δαμβέρτον τὴν πρὸς τὴν μητέρα του ἐπιστολὴν τοῦ Φραγκίσκου Γκέρν, καὶ τὴν ἀπάντησιν τῆς ἐξαίρετου γραίας καὶ τῶν ἀδελφῶν του, ὁ πατὴρ ἐστέναξε καὶ εἶπε :

— Δύνασαι λοιπὸν νὰ τοὺς καταστήσης εὐτυχεῖς ;

— Δὲν θὰ ἐναντιωθῇτε εἰς τὰ σχέδιά μου ;

Πικρὸν μειδίαμα διέβη τῶν χειλέων του.

Αὐτός, οὐτινος ἡ ζωὴ ἀπωλέσθη ἐξ ἀγρίας προλήψεως, νὰ ἐναντιωθῇ εἰς τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων !

Μόνον, προσέθηκεν ὅτι ὤφειλε νὰ περιέμενεν ὀλίγον, νὰ ἐτήρει σιγὴν.

Ἐξήγησεν εἰς τὴν κόρην του ὅτι εἶχε νὰ ἐπιχειρήσῃ ταξείδιον, ταξείδιον ὀλίγον μακρόν, καθ' ὃ ἐκείνη θὰ ἔμενε μόνη εἰς Φιλλύρας, ὑπὸ τὴν τήρησιν θαλαμηπόλου καὶ ὑπηρετῶν πιστῶν καὶ ὅτι αὐτὴ ἔμελλε νὰ ἦτο ἡ τελευταία της δοκιμασία.

Τὸ ἀπόγευμα ἐξῆλθε μόνος καὶ διέταξε νὰ τὸν ὁδηγήσουν εἰς ὁδὸν Μονταινίου.

Περιεμένετο.

Ὁ ταγματάρχης Καμπεϋρόλ ἔσχε μακρὰν μετ' αὐτοῦ συνδιάλεξιν.

Ἡ αὐτοκτονία τῆς Ροζέλλης καὶ ὁ θάνατος τῆς Λορένζης παρήγαγον ἐπὶ τοῦ κόμητος Βωνοῶζ βαθεῖαν αἰσθησιν.

Ἀνήγγειλε τὴν ιδέαν ταξείδιου χάριν ἀναψυχῆς καὶ ἐξήτει ἥδη νὰ διασκεδάσῃ πᾶσαν καταβόλῃαν προσπάθειαν ἵνα ἐλκύσῃ τὴν Καίσαριναν, τὸ ἀρχαῖόν του καὶ πάντοτε ζωηρὸν πάθος, ἐν τῷ ταξιδίῳ του.

Ἄλλ' ἀνεπιτυχῶς !

Ὅσο μᾶλλον ἐνέτεινεν αὐτὸς τὴν ἐπιμονὴν του, τόσον ἡ Καίσαρινα ἐδεικνύετο ἀπηνῆς καὶ φιλοσκόμῳ.

Τὰ αἷτια τῆς αὐτοκτονίας τῆς Ροζέλλης δὲν εἶχον ἀκριβῶς γνωστῇ, ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦ κόμητος Βωνοῶζ ἐμινύετο ἐν αὐτῇ τῇ ὑπόθεσιν, καὶ ἀπαρέσκειά της καὶ εἶδος περιρρονήσεως ἐγεννῶντο δι' αὐτόν, ἀναγκάζοντα αὐτόν ν' ἀπομακρυνθῇ ἐπὶ τινὰ χρόνον.

Ἐν Παρισίῳ εὐκόλως λησμονεῖ τις.

Ἐξ ἄλλου, ἡ πρὸς τὴν σύζυγόν του θέσις τοῦ κόμητος καθίστατο πλέον ἀφόρητος.

Μὲ τί θάρρος θὰ παρουσιάζετο ἐνώπιόν της μετὰ τὴν φρικτὴν καταστροφὴν ἣν ἐκείνη δὲν θὰ συνεχύει ;

Τί συνέβη μετὰ τοῦ ταγματάρχου Καμπεϋρόλ καὶ τοῦ Δαμβέρτου :

Ὅποια ἐπονείδιστος ἐξαγορὰ συνεφωνήθη ;

Θὰ τὸ εἶδωμεν ἀργότερον.

Ἀμα ὡς ὁ Δαμβέρτος ἐξῆλθε τοῦ δικητεῖματός του, ὁ δόκτωρ ἔτριψε τὰς χεῖρας μετ' ἐνεργητικότητος.

Ἡ συμβᾶσα διαπραγματεύσις τῷ προσεμεῖδία.

Θὰ ἦτο ἀναμφιβόλως ἡ τελευταία, ἀλλ' ἔπειτα ἠδύνατο ν' ἀπεσύρετο ἔχων ἡσφαλισμένας τὰς ἡμέρας τοῦ γήρατός του.

Ἐγραψεν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν φίλον του Βωνοῶζ, καὶ ἡ ἐπιστολὴ ἦτο σύντομος :

«Φίλτατέ μου κόμη,

»Ἐλθετε λοιπὸν νὰ προγευματίσωμεν ὁμοῦ. Σὰς προσκαλῶ, ἂν καὶ δὲν ἀρμόζει εἰς πτωχὸν ὅποιος εἶμαι ἐγώ, νὰ προσκαλῇ ἑκατομμυριούχους ὡς σεῖς.

»Ἄλλ' ἡ κατὰπτωσίς σας μὲ ἀνησυχεῖ καὶ θέλω νὰ σὰς ἀποδώσω τὴν εὐθυμίαν, σατανᾷ !

»Θράσος, πάντοτε θράσος !

»Σὰς περιμένω εἰς τοῦ Δουράνδου, τὴν μεσημβρίαν.

Ὁ φίλος σας

»ΚΑΜΠΕΥΡΟΛ».

Τὴν ἐσπέραν ὁ Δαμβέρτος ἔσχε δευτέραν συνδιάλεξιν συνεχίζουσαν τὴν τοῦ Καμπεϋρόλ, μετὰ τῆς Καίσαρινης ἥδη.

Συνωμίλησαν ἐπὶ μακρόν.

Ἡ συνδιάλεξις ἐγένετο ἐφ' ἁμαξῆς, εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης, διὰ μέσου ἐρήμων ὁδῶν.

Ἡ Καίσαρινα ἦτο ὀξύγυνος.

Ταχέως ἠννόησε τὸ πρόσωπον, ὃ τῇ προέτεινεν νὰ ὑποδυθῇ.

Ἐδέχθη ἀναμφιβόλως, διότι, ἐγκαταλίπων αὐτὴν ὁ Δαμβέρτος, διέβη ἀπὸ τοῦ Καμπεϋρόλ, εἰς ὃν ἀφῆκεν ἐντὸς φακέλου τὴν βραχυτάτην ἀλλ' ἐναργεστάτην αὐτὴν ἐκφρασιν : «Ἐγένετο».

Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπαύριον ἀπῆλθε πρὸς ἄγνωστον διεύθυνσιν.

Προηγούμενως ἔλαβε κατὰ μέρος τὸν ἰσχυρὸν ἡνίοχον, τὸν πιστόν του Σάμ.

Τῷ ἐπέδειξε τὴν κόρην του λέγων :

— Θὰ τὴν ἐπαγρυπνῇς !

— Νύκτα καὶ ἡμέραν. Ἀναχωρήσατε ἡσυχῶς.

Ἐγένετο ἄφαντος.

Αἱ εἰδικαὶ ἐφημερίδες ἀνήγγελλον ὅτι ἐπεβιβάσθη ἐν Χάβρη τοῦ ὑπερωκεανείου πλοίου «Νορμανδίας», ἀπερχόμενος εἰς Νέαν Ὑόρκην.

Ὁ Καμπεϋρόλ ἐπέδειξε τοῦτο πρὸς τὸν Βωνοῶζ, αἰσθανθέντα ἐπὶ τῇ εἰδήσει πραγματικὴν εὐχαρίστησιν.

Ἄλλ' αἱ ἐφημερίδες καὶ αἱ ναυτικαὶ ἐτι, ὑπόκεινται πολυλάκις εἰς πλάνας.

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν, ἡ κόμησσα Βωνοῶζ, ἐν τῷ μεγάρῳ της τῆς ὁδοῦ Φραγκίσκου Α', βεθυθισμένη εἰς τὸ πένθος τῶν σκέψεών της, ἐλάμβανε τὰς ἐξῆς λέξεις παρὰ τοῦ φίλου της :

«Ὀλίγας ἐτι ἡμέρας καὶ ἡ τύχη ἡμῶν θὰ ἀποφασισθῇ. Ἐλπίζε.

«Γ. Δ.»

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Ο ΠΑΤΗΡ

Α'

Ταξείδιον πρὸς ἀναψυχὴν.

Ἡ Κατ' εὐθείαν ἀμαξοστοιχία τοῦ Βορῶ διέσχισε τὴν μετὰ Παρισίων καὶ Ὠβραί γραμμὴν.

Δύο ταξιδιώται ἔμενον μόνοι, νωχελῶς ἐξηπλωμένοι ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου.

Ὁ εἰς τούτων ἦτο ὁ κόμης Βωνοῶζ, λίαν περίφροντις, σύνοφρος, ἐμμανὴς μᾶλλον ἢ τεθλιμμένος διὰ τὸν θόρυβον, ὅστις ἐγένετο περὶ τὸ ὄνομά του.

Τὴν σήμερον, μὲ τὸν τύπον καὶ τοὺς ρεπόρτερ αὐτοῦ, (ἡ πευθίνας, ὡς εὐηρεστήθησαν τινες παρ' ἡμῖν νὰ τοὺς ἐξεληλίσσωσιν), οὐδὲν σκάνδαλον δύναται ν' ἀποκρυβῇ καὶ μὲ τὸν θάνατον τῆς Ἰωάννας καὶ τῆς ἀδελφῆς της Λορένζας, τὸ ὄνομα τοῦ Βωνοῶζ εἶχεν ὑπὸ προδοτικὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα παρὰ δὲ εἰς ὅλων τὴν γνῶσιν.

Ὁ Βωνοῶζ ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ ἐγκαταλίπῃ τοὺς Παρισίους.

Τὸ πᾶν ἄλλως εἰς τοῦτο τὸν ὤθει.

Ἐν πρώτοις ἦτο αὐτὸ μέσον ἵνα μὲ τὸν καιρὸν ὁ θόρυβος κατηνύζετο.

Ἐπειτα οἱ φίλοι του, οἱ γνώριμοί του μᾶλλον, διότι ὡς

ἐκ τῆς φύσεώς του δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ φίλους, τὸν προέτρεπον εἰς τοῦτο ἀπὸ κοινοῦ διὰ τοῦ τρόπου των.

Οὐδεὶς τὸν ἀπέτρεπε, καὶ πλέον ὅλων ὁ Καμπεϋρόλ, ὅστις εἶχεν ἤδη καταστῆ δι' αὐτὸν εἰδός τι χρησιμοῦ.

Ὁ τελευταῖος αὐτὸς τὸν ἐπέσειεν ἰδίως ὅτε τῷ εἶπε :

— Θὰ σὰς συνοδεύσω.

Ἡ μόνωσις τῶντι ἐτρόμαζε τὸν Βωνοῶζ.

Κατόπιν τινῶν συμβεβηκότων, δυσάρεστον εἶνε τὸ νὰ μείνῃ τις μόνος μετὰ τῶν σκέψεών του.

Ἡ ἀμαξοστοιχία λοιπὸν τοὺς ἔφερεν ἀνέτως ἐν αὐτῇ ἀναπουρούμενος.

Ὁ κόμης δὲν ἤνοιγε τὸ στόμα.

Ὁ Καμπεϋρόλ ἐξ ἐναντίας, διετέλει ἐν εὐθυμίᾳ ὅλως ἐκτάκτῳ.

Ἦτο φαιδρότατος ἐν τῇ εὐρείᾳ του ρεδιγκότῃ καὶ τῷ λευκῷ του λαίμοδετῃ. Ἡ ὄψις του, πλατεῖα καὶ ροδίνη, ἤγγελλε πλήρη ὀλβιότητα καὶ γαλήνην ἐξησφαλισμένην.

Ἄ ! αἱ συμφοραὶ τῶν ἄλλων δὲν τὸν ἐτάραττον.

Αὐτὸς εἶχεν ἀσφαλίσαι ἑαυτὸν κατὰ τῶν μετατροπῶν τῆς τύχης.

Λοιπὸν ! Τὸ πᾶν εἶνε νὰ γνωρίζῃ τις νὰ ὁδηγῇ τὴν λέμβον του ὅπως πρέπει, δαίμονα !

Καὶ τὸ ἐγνώριζεν !

Εἰς Ἐτάμπην, ἡ ἀμαξοστοιχία ἔκαμε τὸν πρῶτόν της σταθμόν.

Οἱ δύο ταξειδιῶται προσέβλεψαν ἀλλήλους.

— Νὰ πῶς περᾶ κανεὶς ὥραϊα τὴν ζωὴν του, διεκήρυξεν ὁ ταγματάρχης... Ἄν με ἀκούετε !...

Ὁ Βωνοῶζ συνωφρύνθη.

Ἐνεθυμήθη τὰς παρατηρήσεις τοῦ Καμπεϋρόλ παρὰ τὸ κατῳφλιον τοῦ θαλάμου τῆς Ζουάννας.

Ὁ θεράπων τοῦ κόμητος ἠένωξε τὴν θυρίδα καὶ ἠρώτησεν :

— Οἱ κύριοι δὲν θέλουν τίποτε ;

— Τίποτε, φίλε μου, εἶπεν ὁ ἰατρός. Θὰ προγευματίσωμεν εἰς Ὁβραί.

Ὁ ὑπηρετὴς ἀπῆλθε πάλιν πλησίον τοῦ συντρόφου του, τοῦ φλεγματικῷ Σαβίνου, καὶ ἡ ἀμαξοστοιχία ἀνέλαβε τὴν πορείαν της.

— Κινηθῆτε λοιπὸν, σατανᾶ ! εἶπεν, ὁ Καμπεϋρόλ πρὸς τὸν σύντροφόν του. Ἐχετε πρόσωπον ἀπεθαμμένου, λόγον τιμῆς !

Καὶ ἐνῶ ὁ ἄλλος ἐξηκολούθει τῶν ἐπιμόνων σιγῇ :

— Ἄς ἴδωμεν, σκεφθῆτε λογικῶς, ἀγαπητέ μου, ὑπέλαβεν. Ἠννόησα τὴν ὑποχονδρίαν σας—διότι ὑποχονδρία εἶνε, θετικῶς—τὴν μαύρην σας δυσθυμίαν, κατὰ τὴν πρώτην στιγμήν. Τὸ τραῦμα ἦτο ἀρκετὰ τραχὺ καὶ ἀπρόοπτον, τὸ παρὰδέχομαι· αὐτὰ ὅλα δὲν ἦσαν χαρσοποιά. Ἀλλὰ τί ; Δαμβάνετε ἐρωμένην μίαν χορεύτριαν. . . Αὐτὸ εἰς ὅλους ἠμπορεῖ νὰ συμβῇ. Εἶνε κόρη θαυμαστή, ἐξόχως εὐμορφος. . . Ἐχει μητέρα τὴν κόμησσαν Βωνοῶζ... Ἐχει ἐπίσης καὶ πατέρα ὡς ἡ ἀνάγκη τὸ ἀπαιτεῖ... Ὁ πατὴρ αὐτὸς ἐκ τύχης τὴν ἀνευρίσκει, καὶ ἐπανέρχεται ἐξ Ἀμερικῆς διὰ νὰ σὰς παίξῃ αὐτὸ τὸ κακὸν παιγνίδι. Κατόπιν ἐξηγήσεων τὰς ὁποίας ἀγνοῶ, τῆς ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ ριφθῇ εἰς τὸν Σηκουάνα, ὅπου τρέμει τις ἐὰν ρίψῃ καλῶς ἐκεῖ βλέμμα μόνον κατὰ τὰς δέκα τῆς ἐσπέρας. Εἶνε λυπηρόν, δὲν τὸ ἀρνούμαι, ἀλλ' ἔχουν περάσει ἐξ ὀλόκληροι ἡμέραι, καὶ ἂν ἦσθε ἄνθρωπος χαρακτῆρος πρέπει νὰ συνέλθῃτε ἐκ τοῦ θυρίδου, πειρασμέ !

— Ὁ κόμης δὲν ἀφῆκε νὰ τῷ διαφύγῃ λέξις.

Ἐσφιγξε τὰ χεῖλη του, ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου του σιγαροθήκην, ἔλαβε δύο ποῦρα, ὧν τὸ ἕτερον προσέφερεν εἰς τὸν δόκτορα, ἀπαντήσαντα : «Εὐχαριστῶ, ὅχι πρὸ τοῦ προγεύματος !» καὶ ἤναψε τὸ ἰδικόν του ἐν τῇ ἡσυχίᾳ του.

Ὁ ἰατρός ἐξηκολούθησε :

— Θὰ μοῦ εἴπητε ὅτι ἡ κόμησσα ἀποφεύγει τὸ νὰ σὰς ἴδῃ καὶ σὰς ὁμιλήσῃ· ὅτι κλείεται μὲ σύρτας καὶ σὰς ἐπιστρέφει, χωρὶς νὰ τὰς ἀνείγῃ, τὰς ἐπιστολάς σας. Εἶνε πληκτι-

κόν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐμὲ τὸ αὐτὸ συμβαίνει. Ἡμῖν ὁ ἐμπιστός της. Αἱ σχέσεις μας διεκόπησαν. Μὲ βλέπετε λοιπὸν δι' αὐτὸ νὰ λυποῦμαι ; χρειάζεται φιλοσοφία εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, ὀργὴ τοῦ διαβόλου ! Χρειάζεται, καὶ πολλή. Ἐγὼ τὴν ἔχω.

Ἀποκτήσατέ την καὶ σῆς. Κάθε νόμισμα ἔχει καὶ τὴν ἀντίθετον ὄψιν του. Σὰς ἐγνώρισα εὐφυστάτον. Ἐπιδείξατε λοιπὸν τὸ πνεῦμά σας ! Δὲν περιεμένετε νὰ σὰς ἐρρίπτετο εἰς τὸν λαίμῳ ἡ κόμησσα μανθάνουσα ὅτι ἔχει κόρη, ἥς εἴσθε ὁ ἐραστής. Δὲν ἔχει οὕτω ; Λοιπὸν ! Ἐπειτα ; Ἀφοῦ ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας φωνασκήσῃ μετὰ τῶν τεσσάρων τοίχων τοῦ θαλάμου της, θὰ κατευνασθῇ. Θὰ εἴπῃ καθ' ἑαυτὴν ὅτι οὕτω ἠθέλησεν ἡ εἰμαρμένη, θὰ ἔλθῃ εἰς τὰ λογικά της καὶ σῆς θὰ ἐπανέλθῃτε εἰς τὰ πρῶτά σας. Τὸ μοναστήρι νὰ ἦνε καλὰ καὶ ἀπὸ καλογήρους... Ἀπὸ γυναῖκας, ἂν ἐχάθῃ μία, δὲν θὰ διακόψῃ δι' αὐτὸ ἡ γῆ τὸν ὁρόμον της, δαίμονα !

— Ἀλλ' ὁ Δαμβέρτος ; παρετήρησε τέλος ὁ κόμης.

— Τί εἶνε αὐτός, ὁ Δαμβέρτος ;

— Μὴ ἐμπαιζετε.

— Δὲν ἔχω ὁρεξιν δι' ἐμπαιγμούς, κεραυνοὶ τοῦ διαβόλου ! Ἐννοεῖτε τὸν Δαβίδσωνα, ἀφοῦ ἀπηρνήθη τὸ παλαιόν του ὄνομα.

— Δαβίδσωνα ἢ Δαμβέρτον, ὅπως θέλετε.

— Τί θέλετε νὰ κάμῃ ;

— Ἀλλὰ . . .

— Τίποτε ! Τόσον καλλὰ τὸ ἠννόησεν, ὥστε ἔφυγε πάλιν χωρὶς πομπὰς καὶ παρατάξεις διὰ τὴν Ἀμερικὴν του...

— Μία δίκη... ἐν τούτοις ;

— Πρὸς ποῖον ;

— Πρὸς σὰς, ἐπὶ παραδείγματι .

— Πρὸς ἐμὲ ;

— Ἀναμφιβόλως.

— Διὰ τίνα αἰτίαν ;

— Διὰ τὰ ἐξαφανισθέντα τέκνα.

— Εἰς τί τὸν ἀφορῶσιν ;

— Ἐὰν εἶνε ὁ πατὴρ των ;

— Τίς τὸ ἀποδεικνύει ;

Ὁ ταγματάρχης ὕψωσε τοὺς στρογγύλους τοῦ ὤμου.

— Φοβεῖσθε διὰ πράγματα τοῦ ἀέρος, εἶπε. Σκεφθῆτε λοιπὸν. Ὑπὸ τίνα ιδιότητα θὰ με προσέβαλλεν, ὡς ἰατρός, ἐτήρησα τὸ μυστικόν. Εἶνε λίαν συνετόν ! Οὐδὲ λέξιν θὰ ἐξεστόμιζον. Ἀλλως, θὰ ἐπέριπτον τὰ πάντα εἰς τὴν δουκίσσαν. Ἐκεῖνη τὰ πάντα διέπραξε, διάταξε, διηύθυνεν... Ἄ ! νομίζετε ὅτι εὐκόλως εὐρίσκει τις τὸ δικαίον του εἰς τοιαύτας πολυπλόκους υποθέσεις ! Εἴσθε ἀφελῆς. Ἰδέτε ἐπίσης ἐμὲ. Ἐχω τὸ ὕψος ἀνθρώπου βεβαρημένον ὑπὸ τῶν τύψεων, ὑπὸ ζοφερῶν φαντασιοπληξιών, ὑπὸ ἀνησυχιών, ἔτι ἔστω καὶ τῶν ἐλαχίστων ;

— Ὁμολογουμένως ὄχι.

— Διότι τὰ ἔχω τετρακόσια, καὶ τολμῶ νὰ καυχῶμαι δι' αὐτὸ. Ὅταν σκέπτομαι τί ἤμηναι καὶ τί κατῳρῶσα, ζωογονοῦμαι ὅλος, κέρατο τοῦ διαβόλου ! Αἰσθάνομαι τινα ὑπερηφάνειαν, καὶ τοῦτο μόνον σὰς συμβουλεύω, νὰ μὴ κακοκαρδίσετε διὰ καταστροφὴν, ἥς εἴσθε ἀμέτοχος ἢ ἥτις πολὺ ὀλίγον τοῦλάχιστον σὰς θίγει. Ἡ εἰμαρμένη διηύθυνε τὰ πάντα. Βεβαίως ἡ Ροζέλλα ἦτο κόρη θαυμασία· ἀλλὰ γνωρίζετε τὸ ρητόν : Μία ἔχασα κ' εὐρήκα δέκα.

Ὁ κόμης Φίλιππος Βωνοῶζ μόλις προσεῖχεν εἰς τὰς θεωρίας τοῦ συντρόφου του. Ἐστράφη πρὸς τὴν θυρίδα καὶ ἔρριψεν ἔξω τὸ σιγάρων του, σχεδὸν ἀκέραιον, μεθ' ὃ συνεστάλη ἐν τῷ καθίσματί του, συνέσχε φρικίασιν καὶ ἔκλεισε τοὺς φθαλμούς ὥστε μὴ θέλων οὐ μόνον ν' ἀκούσῃ τὸν ἰατρόν, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ τὸν βλέπῃ ἔτι.

— Χμ ! Ἐβῆξεν ὁ Καμπεϋρόλ μετὰ τὸν τόνον ἰατροῦ βλέποντος τὸν ἀσθενῆ του χειρότερον παρ' ὅσον ἐφαντάζετο.

Ἀλλ' οὐδὲως ἀπεθαρρύνθη.

Δὲν ἠννόει νὰ παραιτῆται τῆς λείας του.

[Ἐπεται συνέχεια].